

(C. Hage), der har hævdet Rigsdagens Myndighed. Det ærede Medlem sagde, at naar vi give Statsregnskabet vor Godkendelse, have vi fraskrevet os vor Ret til at gøre Ansvar gældende, og at det samme var Tilfældet, naar vi gav Frihavnselskabets Regnskab vor Godkendelse. Det er ganske rigtigt, naar man alene ser det fra den juridiske Side. Men vi fraskrive os ikke vor Ret til at gøre politisk Ansvar gældende mod Ministre, der handle paa anden Maade, end vi finde forsvarligt, selv om de i de enkelte Punkter have holdt sig inden for de givne Bevillinger. Der er mangfoldige Tilfælde, hvor Rigsdagen har gjort og ogsaa i Fremtiden vil komme til at gøre politisk Ansvar gældende, naar den ikke billiger den hele Maade, hvorpaa Ministeren har administreret det, der er lagt ind under ham. Det ærede Medlem vil stadig gøre gældende, at der her er Tale om en Udvidelse af Rigsdagens Myndighed, men han glemte at svare paa mit Spørgsmaal, om der ikke ved denne Bestemmelse netop bliver tillagt Havneraadet en Myndighed, som det ikke hidtil har haft, altsaa en Forøgelse af dets Myndighed. Jeg forstaar meget godt, at det ærede Medlem ikke svarede, thi skal han faa sin Vilje, vil det i denne Forsamling være hensigtsmæssigst at give Sagen den Vending, at det her gælder om at give Rigsdagens Myndighed en Udvidelse, medens det faktisk er Rigsdagens Myndighed, man vil indskrænke, og Havneraadets, man vil udvide.

Den fungerende Ordfører (C. Hage):

Den, der tror det, maa betale 25 Øre. Selv om det ærede Medlem kan faa det ud af, at Havneraadet vedbliver med at være raadgivende ligesom hidtil, at dette er en Forandring i dets Myndighed, saa tror jeg dog næppe, han faar ret mange til at gaa ind paa denne Antagelse. Jeg skal for øvrigt sige, at det ærede Medlem ikke har opfattet mig rigtig, og jeg beklager det meget, hvis han tror, at jeg vilde sige ham den Uøfflighed, at jeg ikke behøvede at svare paa hans Udtalelser. Jeg sagde kun, at jeg troede ikke, jeg behøvede at svare vidtløftigt.

Holm: Jeg skal heller ikke give det ærede Medlem noget vidtløftigt Svar. Jeg vil blot bede ham om at svare mig paa det Spørgsmaal: Tillægges der ikke ved denne Lov Havneraadet en videre Myndighed, end det har haft hidtil, tør det ærede

Medlem virkelig benægte det, saa skal jeg læse op, hvad der staar.

Den fungerende Ordfører (C. Hage):

Hvis det ærede Medlem (H. Holm) vil sige, at den Myndighed, der tillægges Havneraadet ved denne Lov, er større, end den hidtil har været, saa maa det ærede Medlem for mig gerne sige det . . . (H. Holm: Men det er sandt!) . . . Jeg ved ikke, hvori denne større Myndighed ligger. Rigsdagen forbeholder sig i visse Tilfælde, nemlig naar Havneraadet er af en anden Mening end Ministeren, da at gøre den Ret gældende, som tilkommer den allerede ifølge Loven af 1891, det er det hele. Jeg vil i øvrigt tilføje, hvad jeg har sagt gentagne Gange før, at hvis denne Ordning vedvarende skulde møde den ærede Ministers Modstand, saa kan det maaske blive nødvendigt at slaa ind paa den Vej, at man forlanger Rigsdagens Samtykke for overhovedet at anvende nogen Del af de 2 Millioner Kr. Det vilde blive en meget besværlig Forretningsgang, men jeg vilde finde, at denne Udvej, trods dens Ulemper og Mangler, alligevel vilde være at foretrække fremfor det, at Ministeren handlede ganske eneraadig og først bagefter kom og forlangte Rigsdagens Godkendelse. Jeg vil dog tilføje, at medens man kan sige, at det vilde blive en besværlig og kedsommelig Vej, vilde det dog ikke blive en ganske ukendt Vej. Hele den store Kreds af Anliggender, der behandles paa Finansloven, og hvortil Udgifterne bevilges, maa finde sig i samme Forretningsgang. Det gælder saaledes ogsaa Statens Havne, baade i Frederikshavn, Esbjerg og Helsingør, at ingen Foranstaltning kan træffes uden Rigsdagens forudgaaende Billigelse. Det er bekvemmere at komme uden om denne komplicerede Fremgangsmaade for Frihavns Vedkommende, og det er en stor Behagelighed at kunne handle hurtigt, men jeg vilde dog foretrække den besværligere Fremgangsmaade fremfor at stille Rigsdagen saaledes, som den har været stillet siden 1891, over for Nødvendigheden af at skulle Aar for Aar give sit formelle Samtykke til Udførelsen af Foranstaltninger, som allerede ere udførte, inden man udbeder sig Samtykket.

Holm: Ærede Medlemmer ville jo have lagt Mærke til, at det, som den ærede Ordfører (C. Hage) nu talte om, var noget ganske andet end det, der foreslaas gennem Flertallets Ændringsforslag. Han